

‘We zijn allebei echte baasjes’

Jaap Korteweg (49), de man van Marianne Thieme

‘Voor Marianne was onze eerste afspraak een blind date. Voor mij niet, ik kende haar gezicht al van tv als lijsttrekker van de Partij voor de Dieren. Een wederzijdse kennis vond dat we elkaar maar eens moesten ontmoeten omdat we volgens hem zo veel raakvlakken hadden. Ik was gescheiden en had mijn twee puberdochters in huis, wat ik heel gezellig vond. Eigenlijk was mijn leven prima zonder partner, daarom stond ik er heel relaxed in toen ik Marianne ontmoette. Tot het moment dat ik haar zag: wat een leuke vrouw! We hebben een jaar om elkaar heen gedraaid. Zij was druk met de campagne waar ze middenin zat, en ondertussen deed ik mijn best voor een goede balans in het contact met haar. Ik wilde niet dat ze me vervelend zou vinden, daarom zorgde ik ervoor dat ik niet te vaak van me liet horen. Mijn gevoel schommelde alle kanten op. De ene keer wist ik zeker dat het meer kon worden tussen ons, het andere moment was ik ervan overtuigd dat het bij vriendschap zou blijven. Zodra het me duidelijk werd dat er in haar leven wél ruimte was voor een relatie zijn we ervoor gegaan. Al vrij snel woonden we met onze kinderen in één huis. Gelukkig ging dat heel goed. Natuurlijk waren er wel eens kleine irritaties over en weer. Marianne pakte dat altijd tactisch aan en maakte alles meteen bespreekbaar. Bij haar heb ik van het begin af aan een gevoel van herkenning. Qua idealen zitten we op dezelfde lijn, maar wat ideeën betreft dagen we elkaar uit. Ze denkt autonoom en is altijd kritisch, ook naar mij toe. Dat vind ik prettig, omdat het me aan het denken zet. Ik leer veel van haar. En dat ze zich inzet voor dieren, de meest kwetsbaren in onze maatschappij, maakt dat ik haar prachtig vind.

Ik ben opgegroeid op een boerderij. Mijn vader was akkerbouwer en melkveehouder. Als kind vond ik de koeien interessant. Het had iets gezelligs, zo'n koe. Dat ze 's winters vast stonden in de stal en zich niet konden bewegen was vrij normaal. Hun staart werd zelfs vast-

gezet zodat de dieren mooi schoon bleven. Niemand stond erbij stil hoe sneu dat eigenlijk was. In die tijd had je nog wedstrijden welke boer de mooiste koe had. Nu gaat het er alleen nog maar om welk dier de meeste melk oplevert.

Ik hield van het boerenbedrijf, maar ik zag mezelf geen boer worden. Het liefst werd ik een woudloper die in de natuur leefde, net zoals mijn oudoom had gedaan. Hij vertrok als 17-jarige naar Noord-Amerika, waar hij samen met zijn broer de bossen heeft doorkruist. Dat waren spannende verhalen die hij tientallen jaren later aan zijn achterneefjes wist te vertellen. Het leek me wel wat, oog in oog te staan met Indianen en beren. Maar veel verder dan kamperen en jagen in de buurt van mijn ouderlijk huis ben ik nooit gekomen.

Wat meespeelde is dat ik uit een leuk gezin kom waar veel gelachen werd. Dat heeft me aan huis gebonden. Mijn ouders hebben me altijd vrij gelaten. Vanaf het moment dat ik niet meer met ze mee wilde naar de kerk gebeurde dat ook niet meer, en toen ik er op school met mijn pet naar gooide hebben ze me nooit met allerlei dreigementen proberen te dwingen om beter mijn best te doen. Ik had een verschrikkelijke hekel aan school, dat kwaaltje zit in onze familie. Ik had geen idee wat ik later wilde worden en huiswerk maken vond ik niet interessant. Via het vwo zakte ik af naar de mavo om uiteindelijk op de middelbare landbouwschool terecht te komen. Ook daar bleef ik de ongeïnteresseerde etterbak die het vooral gezellig wilde hebben in de klas. De ommekeer kwam later. Ik kreeg aardigheid in het boerenvak. Toch was mijn vader terughoudend om me de boerderij over te laten nemen. Hij wist hoeveel druk dit op de schouders van een kind legt. Ik was nog maar achttien jaar en had zo mijn eigen ideeën over de bedrijfsvoering. Als ik hierover discussieerde met mijn ouders dan koos mijn moeder mijn kant, zodat mijn vader er niet meer tegenin ging. De ideeën waren leuk, maar in de praktijk ging er veel mis. Ik heb er in elk geval van geleerd hoe het de volgende keer beter moest. >

Bij elkaar sinds: 2007, getrouwd op 6 november 2008

Kinderen: Myrthe (21) en Sanne (21), uit een vorige relatie van Jaap. Annika (10), uit een vorige relatie van Marianne. Samen hebben ze een dochter, Amélie. Zij is op 12 maart 2012 geboren.

Onhebbelijkheid: ‘Dat ze het vuile pannetje nooit afwast en altijd op het fornuis laat staan.’

Zij ziet mij het liefst: ‘Als ik af en toe wat minder serieus uit de hoek kom.’

hij van

'Ik ben een echte huismus; Marianne is juist iemand die graag erop uit gaat'

Onweerstaanbaar:

'Wanneer ze zichtbaar geniet van een film of muziek.'

Zij wordt boos als:

'Ze wordt geconfronteerd met onrecht dat mens of dier wordt aangedaan.'

Moment van de dag

samen: 'Na negen uur 's avonds, als al het werk is gedaan.'

Over 20 jaar:

'Wonen we samen in een moderne boerderij, midden in de Brabantse natuur.'

Toen ik twee dochters kreeg, had ik aanvankelijk weinig tijd voor ze. Mijn werk als boer was druk en hectisch. Ik was de eerste akkerbouwer die de omslag maakte naar biologische landbouw. Vroeger was het voor boeren heel normaal om gif te spuiten. De gevolgen die ik daarvan in mijn jeugd heb gezien vond ik indrukwekkend: alle roofvogels, bunzingen en vissen, dieren die bij ons in de polder leefden, gingen dood. Tegelijkertijd zag ik hoe het weer goed kan komen met de natuur als je het de vrije loop laat. Dat is me altijd blijven fascineren, waardoor ik besloot om met de burens onze drie akkerbouwbedrijven samen te voegen onder de naam Biotrio. In de tussentijd zijn mijn ex en ik op een vriendschappelijke manier uit elkaar gegaan. Nog altijd gaan we goed met elkaar om. Ik wilde het beste voor onze kinderen en gunde ze een vaste thuisbasis. Dat werd bij hun moeder. Om het weekend waren ze bij mij, en daarnaast kwam ik regelmatig langs om met z'n allen te eten. Pas toen mijn ex-vrouw besloot om bij haar nieuwe vriend te gaan wonen, wilden mijn dochters liever bij mij in huis komen. Vanaf dat moment heb ik echt de tijd voor ze genomen. Als ze uit school kwamen zat ik klaar om ze op te vangen met een pot thee. Eigenlijk vond ik dat heel gezellig; ik heb van die tijd genoten.

Sinds ik met Marianne samen woon ben ik me meer bewust geworden van mijn eigen karakter. Door een ander leer je jezelf nog beter kennen. Ik ben een echte huismus; Marianne is juist iemand die graag erop uit gaat. Zij houdt van vakanties; zelf zoek ik het liefst de natuur in de buurt op. Daar hoef ik niet zo nodig voor weg. En terwijl ik aan het eind van de dag het liefst naar een praatprogramma kijk, is zij al die discussies na een lange werkdag eigenlijk wel zat. Thuis gaat voor haar de knop om en laat ze haar werk los. Ik hou ervan om haar zo vrolijk te zien. Het liefst wil ze er in het weekend op uit: lol maken, lachen en samen dansen. We houden allebei van dansen, en we luisteren naar dezelfde cd's als mijn oudste dochters. Geen van tweeën zijn we dus in de tijd blijven hangen. In het huishouden vullen we

elkaar aan. Ik ben degene die kookt, want Marianne houdt er niet van om dat dagelijks te doen. Voor mij is het een leuke afleiding. Even niet te hoeven nadenken, daar knap ik echt van op. Daar staat tegenover dat ik nooit geduld op kan brengen voor computers die vastlopen en tv-zenders die geïnstalleerd moeten worden. Als het niet lukt kan ik echt vloekend achter zo'n apparaat zitten. Daar is Marianne goed in. Zij heeft er niet alleen het geduld voor, maar ook het technisch inzicht. Marianne en ik zijn allebei echte baasjes die gewend zijn om de lakens uit te delen. Daardoor moeten we allebei weleens een compromis sluiten. Al vanaf het begin van mijn relatie met Marianne was het vrij snel duidelijk dat we samen graag nog een kindje wilden. Zodra ik merkte hoe graag ze dit wilde, stond ik achter haar wens. Als iets zo belangrijk voor iemand is, hoe kun je daar dan aan voorbijgaan? Naar mijn idee is er niks ergers dan iets niet doen waar je achteraf spijt van kunt krijgen.

De eerste jaren kwam onze kinderwens er niet van, we waren allebei te druk met de idealen die we nastreven.

Marianne als fractievoorzitter van haar partij, ik met mijn bedrijf De Vegetarische slager. Een paar jaar geleden kwam ik op het idee om op zoek te gaan naar een manier om vleessoorten op een vegetarische wijze na te maken. Ik heb onderzoekers ingeschakeld en een topkok die met de lupineboon een perfecte vleesimitatie heeft bedacht. Lupine is een boon die dezelfde textuur en bite kan geven als echt vlees. Deze boon werd vroeger veel verbouwd in Nederland, maar is recent pas weer geherintroduceerd nadat het in de vergetelheid was geraakt. Nu is het nog een duur product. Mijn doel is om in de toekomst een vegetarische kiloknaller te worden: vegetarisch vlees dat zo goedkoop mogelijk in de winkel ligt, zonder dat het schade veroorzaakt aan dier en milieu. Shoarma, worstjes, burgers en satés die nog lekkerder smaken dan echt vlees. Vleesvervangers zijn wereldwijd in opkomst. Rijk hoef ik er niet van te worden, maar ik heb wel het idee dat dit grote vormen kan aannemen. Inmiddels zitten er al 155 verkooppunten verspreid over het hele land. Als echte vleeseters een goedkoop alternatief aangeboden krijgen wat minstens zo lekker smaakt, dan kan het zo maar zijn dat alle slagerijen in de toekomst vegetarisch zijn. Het begint altijd met een klein idee, wie weet waar het tenslotte toe leidt.

Een persoonlijk voordeel van mijn werk is dat de zakelijke kant ervan voor een groot gedeelte bestaat uit mailen en bellen. Handig, want daardoor werk ik sinds de geboorte van de baby twee dagen thuis. Op deze manier kan ik vaker bij ons kind zijn en de vaderrol op me nemen. Voordat we definitief besloten om samen een kind te krijgen, hebben Marianne en ik daar goed over nagedacht. Het wordt een drukke tijd, maar daar verheug ik me alleen maar op. Ik zie geen beren op de weg.' <<

www.devegetarischeslager.nl

Marianne Thieme (1972)

richtte in 2002 de Partij voor de Dieren op en behaalde als lijsttrekker in 2006 voor het eerst twee zetels tijdens de Tweede Kamerverkiezingen. Voor die tijd werkte ze als beleidsmedewerker bij de stichting Bont voor Dieren en als directeur van stichting Wakker Dier. In 2004 verscheen haar boek *De eeuw van het dier* en in 2007 ging haar film *Meat the truth* in première, als antwoord op *An inconvenient truth* van Al Gore. Hierin stelt ze dat veehouderij de grootste veroorzaker is van broeikasgassen. Marianne Thieme werd o.a. gekozen tot dierenbeschermster van het jaar (Dierenbescherming), de meest invloedrijke vrouw op het landbouwdossier (Agritop50) en Engel van het jaar (Perspektief) vanwege haar inzet voor dierenwelzijn.

*'Deze foto is
gemaakt in 2011.
Marianne en ik zijn
hier op de bruiloft
van onze winkelchef
Paul lekker aan het
dansen.'*

